

Nyugdijasok Erdélyben

Az Aranykor Nyugdijas Egyesület ötven tagja Erdélyi körúton vett részt június elején. Már a megbeszélésen jó hangulatú csoportok álltak össze, hiszen különböző baráti társaságok jelentkeztek eleve a sok szép élményt ígérő utazásra. Voltak, akik már harmadszor vágtak neki ennek a nagy kalandnak. Hiszen Gyergyó, Csík, Gyimesek, már csak a távolság miatt is – közel háromezer kilométer buszozást ígért –, nagy álló- illetve, ülőképességet feltételezett előzetesen is.

Mindig nagy izgalommal készülök Erdélybe, és a korábbi évtizedekben mindig

vagy inkább nagyobb testvérét. Bepillantottunk a patinás belvárosba, és láthattuk a hihetetlen fejlődést, hatalmas építkezéseket a város határában. Kolozsvárott – következő állomásunkon – egy kis sétát is tettünk. Ott már nem volt szép látvány a javítás örvével talpazatáról felemelt Mátyás szobor, és a nagy zsbivásár lovának patái alatt. Ceausescu és Funár már nincs sehol, de a betelepített regáti románok révén, szellemük még mindig ott mérgezi az egymásra utaltság ellenére is az együttélés levegőjét.

A Tordai-hasadék látványát és a hoz-

városnézés, némi vásárlási lehetőséggel, majd a Gyilkos tó, és az akár EU-díjra is érdemes Békás-szoros volt. *Hajdú Paliék* fotói talán visszaadnak némi izelítőt e csodákból... Becsületére legyen mondva, mindenki végig túrázta a szurdokot, ahol érezhettük, hogy milyen kicsinyke porszemek vagyunk, mi emberek, és milyen hatalmas, erős a természet! Én már többször láttam, de soha nem tudok betelni csodálatával.

A harmadik nap Mádéfalva következett, ahol a csapat megkoszorúzta a Mádéfalvi-veszedelem emlékművét, ahol több száz szabadságát féltő székelyt gyilkoltak le az osztrákok, amikor a török iga után az labanc uralom jött. Ez ugrasztotta ki a csángókat is Moldvába, a honfoglalás óta ott élő Keszi-néphez.

Csíksomlyó már 444 éve felér egy össz-székely demonstrációval. Majdnem mindenki felzarándokolt a kápolnához a Nyeregbe, miután elstutogtuk a „Napba Öltötett Asszonynak”, Csíksomlyói Máriának a kívánságainkat. Majd a Gimesek, a Rákóczi-vár és az ezeréves határon álló vámház következett. Szinte sok is egy napra...

A negyedik nap a Libán-tető, Ivó hihetetlen szurdokait, csúcsait csodáltuk meg, majd a „székely-mobilal” felvittek bennünket a Madarasi Hargitára, ahol megkoszorúztuk a szarvasiak kopjafáját. Kivételes szerencséje volt mindazoknak, akik az utolsó kilométereket is végégtúrázták, mert hihetetlenül szép idő és körpanoráma fogadott fent: Nyugaton az Erdélyi-érc-hegységet, Délen a Fogarasi-havasok még havas csúcsait, a brassói-havasokat, a Keleti- Kárpátokat, Északon a Békás-szorosot őriző Oltárköt és társait, a köztük megbúvó gazdag medencéket körben lehetett egyszerre látni. Az egész Székelyföldet! Kivételes pillanat volt! Ebben a látványban ott értettük meg – egy pillanat alatt – magyarázatát a székelyek misztikus vonzódásának a Hargitához!

Miután lehoztak bennünket a hegyről már lent várt a frissen sült házikenyér, a pityóka a sült pisztránggal, a fokhagymás szósszal és borvízzel. Üzenem az idehaza magyarkodóknak, tessenek kimenni oda,

egy kis szívfájdalommal jöttem meg az utazásból. Rendszerint néhány évig nem volt kedvem visszatérni, mert láttam a néhez sorsukat, amit a politika még tovább súlyosbított.

Az éjszakai indulás némi izgalmat és több szervezést igényelt, de végülis mindenki időben ott volt a Fötéren, csak a busz késett egy kicsit. Ezt vehettük volna rossz ómennek is, de nem, hiszen ez volt az egyetlen ilyen eset. Még a nem fiatal társaság – nyugdíjasokról lévén szó –, is mindig tartotta az ütemet. *Tusjak János* elnök elnézően, de határozottan gardirozta végig a társaságot. Nagy helyismerete, tájakhoz, várakhoz kapcsolódó színes meséi jól kitöltötték az időt és kielégíthették az érdeklődők kíváncsiságát.

Külön említésre méltó sikere volt a nagy székely öntudattal és precíz biológiai, földrajzi, emberismerettel rendelkező, szép dítrói tájszólásban beszélő buszsofőrünknek, *Árpádnak*. Tele volt meséje nagy-nagy szeretettel és szerény büszkeséggel szülőföldje, Erdély-ország iránt. Megtámltuk tőle többek között, hogy a „sör nem ital, a leányka nem gyeerök, a medve nem játéék”! Ismertetőit, meséit úgy adta elő, hogy közben nyugodtan, magabiztosan, hibátlanul vezette a hatalmas buszt a szűk szerpentineken is.

Az utunk Nagyváradon át vitt, ahol megcsodálhattuk Debrecen ikerpárját,

zá kapcsolódó Szent László legenda szelletes meséjét a szemetes hiányában szanaszét heverő szemét zavarta. Innen még egy nagy ugrás volt a szálláshelyünk, Gyegyószárhegy.

Átmenő útjaikon az erdélyiek nagyon sokat javítottak, rossz szakaszokat inkább csak a székely zsákfalvknál találtunk.

A második nap Gyergyószentmiklósi

